

ABDULKADİM ZELLUM

**DEMOKRASİ
KÜFÜR
NİZAMIDIR**

*ONU ALMAK, TATBİK ETMEK
VE ONA DAVET ETMEK
HARAMDIR*

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا (59) أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا أَنْزَلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا (60) وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا إِلَى مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ رَأَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُودًا (61)

سورة النساء : 59-61

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygambere ve sizden olan emir (yönetim) sahiplerine itaat edin. Bir şey hakkında anlaşmazlığa düşerseniz onu Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız, Allah ve Resulüne döndürünüz (götürün). Bu sizin için hayırlı ve netice itibarıyla en güzel olandır. Sana ve senden önce indirilenlere inandıklarını boş yere iddia edenleri görmez misin? Onu inkâr etmekle emroldukları halde Tağut ile hüküm olunmak isterler. Şeytan onları derin bir sapıklıkla saptırmak istemektedir. Allah'ın indirdiğine ve Resul'e gelin denildiğinde münafıkların şiddetle yüz çevirdiklerini görürsün."

(Nisa : 59-61)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Kâfir batının İslâm topraklarına pazarlamış olduğu demokrasi, İslâm'la uzaktan yakından hiç bir ilgisi bulunmayan bir küfür sistemidir. Bütünüyle veya kısmen, geldiği kaynak, içinden çıktığı akide, üzerinde yükseldiği temel ve beraberinde getirdiği düşünce ve kavramları ile tamamen İslâm hükümleri ile çelişki halindedir.

Bu nedenle müslümanların bu sistemi benimsemeleri, uygulamaları veya ona çağrıda bulunmaları kesinlikle haramdır.

Demokrasi, idarecilerin zulmünü ve bu idarecilerin din adına insanlar üzerindeki tahakkümlerini kırmak için insanlar tarafından ortaya konmuş bir yönetim biçimidir. Bu sebeple sistem beşer kaynaklı olup herhangi bir din veya vahy ile hiç bir ilgisi bulunmamaktadır.

Bu sistemin ortaya çıkışı şöyledir : Batıda idari kadro kendilerinin Allah'ın vekilleri olduklarını iddia ederek, insanları yönetme, yasama ve yürütme yetkilerini Allah'tan aldıklarını ileri sürüyorlardı. Kısaca halk, idari kadronun ortaya çıkarmış olduğu yasalarla yönetiliyordu. Bütün yetkilerin Allah'tan alındığı, insanlara ait olmadığı ileri sürülerek, bu asılsız iddia ile, efendi köle ilişkisinde olduğu gibi zulmediyorlardı.

Bunun sonucunda, halk ile idareciler arasında bir mücadele başlayarak, yönetim konusunu araştıran bir takım düşünürler ortaya çıktı. İnsanları yönetmek üzere, adına demokrasi dedikleri bir sistem oluşturdular. Bu sistemde her türlü yetki ve otoritenin kaynağı halktır. Egemen olan halktır ve idareci de yetki ve otoritesini halktan alır. Ayrıca halk kendi iradesine sahip olup, bu iradeyi bizzat kullanarak, arzusuna göre hareket eden ve üzerinde bir başka gücün otoritesi bulunmayan kaynaktır. Efendi kendisidir. Kararı kendisi verip, hayata ilişkin yasalar koyan ve kendisine vekaleten idarecileri tayin eden odur.

Buna göre demokrasi adını verdikleri sistemin kaynağı bütünüyle insanlardır ki, bunun vahiyle veya bir dinle hiçbir ilgisi bulunmamaktadır.

Batı kaynaklı bir kavram olarak demokrasi, halkın kendi kendisini yönetmesi anlamında kullanılır. Buna göre mutlak egemen olan halktır. Kendi dizginlerini kendi elinde bulundurarak iradesini dilediği gibi kullanır. Hükmedici sıfatı ile de seçtikleri vekiller vasıtasıyla kanun ve kural koyan halktır. Halkın tüm fertleri devlet mekanizmasını oluşturmak, idarecileri tayin etmek, kanun koymak ve kurumlar oluşturmak açısından aynı haklara sahiptirler.

Bu sistemde asıl olan şey, halkın bütüncül bir katılımı ile kurum ve yasalar ortaya koyması, işleri yürütecek olan veya hakkında hüküm verilmesi istenilen şeyler üzerinde hüküm ortaya koymasıdır.

Halkın bütüncül bir katılım oluşturması adeta imkansız olduğundan, halk yasama görevini yürütmeleri amacıyla kendi adına vekiller seçer. Parlamento, bu görevi yapmak için seçilen kişilerden oluşur. Parlamento demokratik sistemde halkın iradesinin yansıdığı yasal bir kurumdur. Devlet başkanını ve hükümeti parlamento seçer. Devlet başkanı, kamu iradesini yürürlüğe koyanın bir gücü ve aynı zamanda da vekilidir. Yetkilerini, yasa ve kurullarla kendisini (devlet başkanını) seçmiş olan halktır. Yasaların asıl koruyucusu halk olduğu gibi, bu yasaları yürürlüğe koyacak olan, idarecileri seçen de halktır.

Halkın kendi kendine egemen olabilmesi ve bu egemenliği kullanabilmesi, yasalarını, hayatın kurum ve nizamlarını bizzat ortaya koymak suretiyle, herhangi bir baskı ve zorlama olmaksızın kendi idarecilerini seçerek iradesini kullanabilmesi için genel-temel hürriyetleri fikri gündeme gelmiştir. Bu hürriyetler bütün fertlerin faydalanması gereken demokratik ilkelerdir. Böylece halk herhangi bir baskı ve

zorlama olmaksızın, en ileri derecede bir özgürlükle egemenliğini gerçekleştirebilsin ve bizzat kendi yönlendireceği iradesini kullanabilsin.

Söz konusu genel-temel hürriyetleri şu dört başlıkta ifadesini bulmaktadır :

1- İnanç Hürriyeti 3- Mülkiyet Hürriyeti

2- Fikir Hürriyeti 4- Kişisel Hürriyet

Demokrasi, dini hayattan ayırma prensibinden çıkmıştır. Kapitalizmin üzerinde yükseldiği temel inanç da bu ilkedir. Avrupa ve Rusya'da kral ve imparatorlar ile düşünürler ve bilim adamları arasında ortaya çıkan mücadelenin kaynaklandığı esnek orta çözüm inancının ifadesi de bu prensiptir. Çünkü kral ve imparatorlar; dini, halkı sömürmek, halka zulmetmek, kanlarını emmek için bir araç olarak kullanıyorlardı. Bu yaptıklarının dayanakları ise yeryüzünde Allah'ın vekili oldukları iddiasıydı. Bu idareciler aynı amaç doğrultusunda din adamlarını da kullanmakta idi. Bu arada halk ile idareciler arasında büyük bir mücadele başlayarak bir takım düşünürlerin ortaya çıkmasına neden olmuştur ki, bunlardan bir kısmı, kayıtsız şartsız dinin varlığını kabul etmekle birlikte hayatla ve buna bağlı olarak da devlet ve yönetimle bir ilgisinin olmadığını ileri sürüyorlardı.

Nihayet bu mücadele, ortak bir çözüme ulaşılarak ortadan kalkmış oldu ki, bu çözüm de dinin hayattan uzaklaştırılması düşüncesi idi. Bu da dinin doğal olarak devletten uzaklaştırılması sonucunu doğurdu. Kapitalizmin üzerinde yükselmiş olduğu temel ilke de bu düşüncedir. Fikrî yönelişi ve hayata bakış açısını bu temel üzerinde şekillendirmiştir. Yine aynı temel üzerinde problemlere çözümler aramıştır. İşte batının taşıdığı ve bütün dünyayı da kabule çağırdığı (zorladığı) fikrî önderlik budur.

Bu inanç dini ve kiliseyi hayattan ve devletten kopararak bu bağlamda, kurumlar oluşturmak, yasalar çıkartmak, gerekli yetki ve otoritelerle donatılmış idarecileri başa geçirmek amacıyla halkın kendisini yönetmesi durumunun kaçınılmaz bir sonucu olarak ortaya çıkmış oldu.

Demokrasinin ortaya çıkış süreci budur. Dinin hayattan uzaklaştırılması düşüncesi bu sistemin ana kaynağını oluşturan bir inançtır. Bütün demokratik sistemlerin üzerinde yükselmiş olduğu fikrî temel de budur.

-- *Egemenlik halkındır.*

-- *Bütün kuvvetlerin kaynağı halktır.*

Bu düşünceler o dönemlerde Avrupa'da yaygın bir şekilde görülen ilahi adalet düşüncesine son vermek amacıyla kral ve idarecilere karşı verilen mücadelede ortaya atılan iki temel düşüncedir. Aynı zamanda krallar ilahi adalet gereğince halk üzerinde bir denetim haklarının olduğuna, yasama ve yargı yetkilerinin kendilerine ait olduğuna, dolayısıyla devletin bizzat kendileri olduğuna inanıyorlardı. Bu haklara dayanarak halkı teba olarak kabul ederek yasama güçlerinin olmadığını, egemenlik ve yargı gibi şeylerde otoriter bir haklarının olmadığını kabul ederek halkı köle olarak görüyor ve onların itaat etmek, emirleri uygulamaktan başka herhangi bir görüş ve iradelerinin varlığını kabul etmiyorlardı.

Bu iki düşünce, ilahi adalet düşüncesini bütünüyle ortadan kaldırıp yasama ve egemenliği halka vermek üzere gelmiştir. Zira halk; egemen olandır, bir başkasının tasarrufu altında bir köle değildir, kendi kendinin efendisidir. Bu nedenle halk, kendi iradesini bizzat kullanmalıdır. Aksi takdirde köle konumundan kurtulamaz. Eğer kendi iradesini bizzat kullanmazsa köle kalmaya devam edecektir. Kölelikten kurtulmanın tek yolu da kendi iradesini kullanabilmesidir. Buna bağlı olarak, dilediği hukuk sistemini yasalaştırmak, dilediğini yürürlükten kaldırmak onun hakkıdır. Halk mutlak egemenlik sahibidir. Bizzat ortaya koyduğu yasaları uygulama hakkı da onundur. Bu bakımdan, dilediği idareciyi seçer, arzu etmiş olduğu yasaları uygulamak üzere hakimler tayin eder. İdarecilerin de, yetkilerini ondan (halktan) aldığı tek kaynaktır.

Kral ve idarecilere karşı girişilen devrimlerin başarı sağlayıp, ilahi adalet düşüncesinin yenilgiye uğraması sonucu "Egemenlik halkındır" ve "Bütün yetkilerin kaynağı halktır" düşüncesi oluştu. İşte demokratik sistemin oluştuğu esas düşünceler bu iki düşüncedir. Yani halk, egemenlik sahibi olmakla kanun koyucu; bütün yetkilerin kaynağı olmakla da bizzat uygulayıcı durumuna gelmiş oldu.

Demokrasi bir çoğunluk yönetimidir. Yasama kurumları seçim sonuçlarına göre çoğunluk oyları ile belirlenir. Kurumların oluşturulması, yasaların çıkartılması, hükümetlere güven oyların verilmesi, mecliste bu güvenin geri alınması hep çoğunluğa göre olur. Parlamento, bakanlar kurulunda, meclis kurum ve kanunlarında alınan tüm kararlar çoğunluk ile alınır, idarecilerin ister direkt seçilmesi veya parlamento aracılığıyla seçilmesi yine çoğunluk oyları ile olmaktadır. Bu nedenle çoğunluk demokratik sistemin en belirgin bir özelliğidir. Çoğunluğun kabul ettiği görüş ise demokratik sistemin bakış açısına uygun olarak halkın görüşünü yansıtan gerçek ölçüdür.

Tüm bunlar; demokrasinin anlamı, kaynağı, ortaya çıkış şekli, kaynaklandığı inanç, üzerinde yükseldiği temel ilkeler ve halk tarafından uygulanırılığını sağlamak amacıyla gerekli görülen hususlara ait birer açıklamadır.

Bu iki temel açıklama ışığında aşağıdaki özellikler belirginlik kazanmıştır :

1- Demokrasi; Allah'tan gelmiş bir sistem değil, insanların aklından çıkan bir sistemdir. Vahye dayanmamakta ve Allah'ın peygamberlerine indirmiş olduğu dinler ile en ufak bir ilgisi bulunmamaktadır.

2- Demokrasi; dinin hayattan ayrılması, buna bağlı olarak da devletten ayrılması inancından ortaya çıkmıştır.

3- Demokrasinin üzerinde yükseldiği iki temel düşünce vardır. Bunlar :

a- Egemenlik halkındır.

b- Halk, bütün kuvvetlerin kaynağıdır.

4- Demokrasi; bir çoğunluk yönetimidir ki idarecilerin veya parlamento üyelerinin seçimi, seçime katılanların çoğunluk oyları ile gerçekleşir. Aynı zamanda bütün kararlar bu ilke dahilinde alınır.

Demokrasinin kabul ettiği ve savunduğu genel-temel hürriyetler şunlardır :

a- İnanç hürriyeti, b- Fikir hürriyeti,

c- Mülkiyet hürriyeti, d- Kişisel hürriyetler.

Bu hürriyetler toplumu oluşturan tüm fertlere sağlanmak istenilir ki, bizzat egemen olabilsin, idarecileri ve parlamento üyelerini, herhangi bir baskı veya zorlama olmaksızın seçerek, en ileri bir derecede özgürlük hakkını kullanabilsin.

Birinci madde üzerinde düşündüğümüzde; demokrasinin bir küfür sistemi olduğu, İslâm'dan olmadığı ve İslâm'la herhangi bir ilişkisinin de bulunmadığı açıkça ortaya çıkmaktadır. Bu sistemin İslâm'a zıt olduğunu ve bu sistemin kabul edilmesinin İslâm ile çeliştiğini ifade etmeden önce, bu sistemin en köklü demokratik ülkelerde dahi uygulanmadığını, demokrasinin bütünüyle yalan ve saptırmalar üzerinde yükseldiğini açıklamak, onun tutarsızlığını, kokuşmuşluğunu ve sistemin uygulandığı toplumdaki fesadın boyutlarını ortaya koymak istiyoruz.

Öncelikle demokrasi; gerçek anlamı ile uygulanma imkanı bulunmayan hayali bir düşüncedir. Hiçbir zaman var olmadığı gibi olmayacaktır da. Halkın bütüncül bir katılımı kamusal işleri gözetip iştirak etmesi imkansız olduğu gibi tüm halkın yönetim ve idareyi üstlenmesi de imkansızdır. Bu sebeple demokrasi fikrinde te'vile giderek "Devlet başkanı" "Hükümet" ve "Parlamento" adı verilen bir takım kurumlar oluşturdular.

Bu yorum ve açıklamaya rağmen demokrasi fikri realite ile uygunluk arzetmemekte ve pratikte bulunmamaktadır. Devlet başkanı, hükümetin ve parlamento üyelerinin halk çoğunluğunun oyları ile seçilmesi, halk yığınlarının dışı yansımış siyasal ifadesi olması ya da parlamentonun halk çoğunluğunu temsil etmesi fikri, gerçeğe ve pratikle en ufak bir ilgisi yoktur. Zira parlamenterler halkın çoğunluğu değil, azınlığı tarafından vekil olarak seçilmiştir. Çünkü parlamentodaki bir tek üyenin işgal edeceği koltuk için bir kişi değil bir çok kişi aday olmaktadır. Yani seçim bölgesinde oylar, bu adaylar arasında dağılmaktadır. Fazla oy alan kişi ise kazanan aday olmaktadır. Bununla birlikte bu seçilme, azınlık oyları ile de olabilmektedir. Böylece bu kişiler, halk çoğunluğunun seçtiği kişiler değil, azınlık durumundaki seçmenlerin temsilcileri olmaktadır.

Devlet başkanı seçimi açısından da durum böyledir. İster doğrudan halk tarafından seçilsin, ister parlamento seçsin, tıpkı parlamento üyelerinde olduğu gibi hiç bir zaman halkın çoğunluğunun oyları ile seçilmemektedir.

Üstelik Amerika ve İngiltere gibi en köklü demokratik ülkelerde devlet başkanı ve parlamento üyeleri, büyük iş adamları ile sermayedarlardan oluşan kapitalistlerin iradelerini temsil etmektedir. Halk çoğunluğunun iradesi ise hiçe sayılmaktadır. Parlamentoya seçilen üyeler, kapitalistlerin menfaatlerini gerçekleştirmek üzere görev yaparlar. Tüm seçilenlerin, seçim masraflarını karşılayanlar da kapitalistlerdir. Bu yolla devlet başkanı ve parlamenterlere tahakküm edebilmektedirler. Bu durum Amerika'da bilinen bir gerçektir.

İngiltere'de ise ülkeyi muhafazakârlar yönetmektedir. Muhafazakâr parti de büyük iş adamı ve sermayedarlardan oluşan kapitalistleri temsil etmektedir. Aynı zamanda aristokratların da temsilcileridirler. İşçi partisinin fonksiyonu ise muhafazkârların yönetimden uzaklaştırılması gereken durumlarda söz konusu olmaktadır. Bu nedenle Amerika ve İngiltere'de idareci ve parlamento üyeleri ancak kapitalizmin temsilcileri durumunda olup, ne halkın iradesini ne de çoğunluk iradesini temsil etmektedirler.

Bundan dolayı "*Demokratik ülkelerde parlamentolar çoğunluğunun görüşünü temsil eder*" sözü yalan ve aldatmacadan başka bir şey değildir. Aynı şekilde, idarecilerin halk çoğunluğu tarafından seçildiği ve bütün güçlerini halktan aldıkları sözü de bir yalan ve aldatmacadır.

Gerek parlamentoda alınan kararlar, gerekse devletin diğer organlarının aldığı kararlar, halkın menfaatlerini korumadan önce kapitalist sermayedarların menfaatlerine dayanmaktadır.

Diğer yandan; "*önemli kararlar, halkın genel iradesinin bir ifadesi olan parlamentoda alınır*" şeklindeki görüşler de gerçeğe uymamaktadır. Örneğin; İngiltere'de Churchill döneminden sonra dışişleri bakanı olan sör Aden, parlamentoya hatta yönetimde kendisine ortak olan bir kaç bakan hariç hükümete dahi bilgi vermeden veya görüşlerini almadan Mısır'a karşı Süveyş savaşını ilân etmiştir. Savaş sırasında Amerikan Parlamentosu Dalisen'den (Amerikan dış işleri bakanı) Asvan Barajına ait dosya ile bu barajın finanse edilmesi teklifinin reddedilme sebeplerini içeren dosyayı kongreye vermesini istemesine rağmen, Dalisen bunu kesinlikle reddetmiştir. De Guelle'da bakanların haberi olmaksızın pek çok kararlar almıştır. Hatta Kral Hüseyin, önemli ve stratejik kararları bakanların haberi olmaksızın veya parlamentoya dahi bilgi vermeksizin alabilmektedir.

Bu nedenle demokratik ülkelerdeki parlamentoların çoğunluğun görüşlerini temsil ettiği ya da idarecilerin yine bu çoğunluğun görüşlerine uygun olarak seçildiği ve halkın isteklerine göre ülkeyi yönettiklerini söylemek gerçeğe aykırı bir iddia ve saptırmadan ibarettir.

Köklü demokrasilerin olduğu ülkelerde durum böyleyken İslâm dünyasındaki parlamentolarda durum daha yapmacıktır. Buradaki parlamentoların yalnızca isimleri vardır. Hiç bir parlamento idareciye karşı duramaz, ona meydan okuyamaz, onun yönetim şekline karşı çıkamaz. Örneğin Ürdün parlamentosu, ülkeye yeniden demokrasiyi getirmek ve hürriyetlerden bahsetmek amacıyla seçimle oluşturulmuş bir kurum olmasına rağmen Kral Hüseyin ve onun bozuk yönetimini hesaba çekme cesaretini gösterememiştir. Bununla birlikte bu üyeler, ülkelerindeki bozukluk ve ekonomik çöküşün yönetimdeki ailelerin hakimiyetleri ile bunların ülke zenginlik ve servetlerini

çalmalarından kaynaklanmakta olduğunu bilmekte olmalarına rağmen herhangi bir parlamento üyesi bu konuyu ele alabilmiş değildir. yalnızca Zeyd Er Rıfai ile bazı bakanların yolsuzluklarını gündeme getirmişlerdir. Halbuki kendileri bilmektedirler ki bütün bu kişiler küçük insanlardır. Kral'ın izni ve bilgisi olmaksızın herhangi bir tasarrufta bulunma cesareti gösteremezler.

Meselenin bir başka yönü ise, hükümet genellikle çıkacak olan yasaları öce bir taslak halinde parlamentoya sunar. Burada uzmanlar heyeti taslağı inceleyerek son şeklini verdikten sonra genel kurulda görüşmeye açılır. Oysa parlamentoların çoğu bu tasarıların gerçek anlamları hakkında, kendi uzmanlık alanlarına girmediği için hiçbir şey bilmemektedirler.

Bu nedenle demokratik ülkelerde parlamentoların çıkarttıkları yasaların, kamu iradesinin bir ifadesi olduğu ve halkın egemenliğini yansıttığını söylemek gerçeklerden uzak bir sözdür.

Demokratik ülkelerde yönetimde görülen en belirgin bozukluklardan birisi de şudur: Parlamento çoğunluğu sağlayabilmek için en büyük partilerin bulunması gereklidir. Bu nedenle eğer tek başına hükümet olacak büyüklükte partiler yoksa, ülkede yönetim istikrarsız bir hal alır. Bu ülkelerde ardı arkası kesilmeyen siyasî bunalımlar yaşanır. Zira bu gibi durumlarda hükümetin parlamentodan güven oyu alması oldukça zordur. Güven oyu almayan bir hükümet ise istifa etmek zorunda kalacaktır. Bazen aradan aylar geçmesine rağmen, devlet başkanı yeni bir hükümet kurdurabilme imkanı bulamayıp, ülkede felç olmuş ve işlemez hale gelmiş yönetimdeki tikanıklığı giderebilmek için yeni dalgalar arayışıyla parlamentoyu feshederek yeni seçimlere gitmek zorunda kalabilir. Böylece yeni bir hükümet kurma yolları aranır. Bu tür istikrarsızlıklar bir döngü olarak sürer gider. İtalya, Yunanistan ve benzeri bir çok partinin bulunduğu, fakat çoğunluğu elde edebilecek büyük partilerin bulunmadığı demokratik ülkelerde durum böyledir. Buna bağlı olarak partiler arası pazarlıklar olmakta, küçük bir parti özel menfaatlerini düşünerek hükümeti oluşturacak diğer partilere karşı oldukça ağır şartlar ileri sürebilmektedirler. Yani azınlığı temsil eden küçük bir parti diğer partiler üzerinde bir baskı unsuru olarak ülke siyasetinde ve yönetimde hükümetin alacağı kararlar üzerinde (azınlığı temsil eden bir parti olmasına rağmen) etkin olabilmektedir.

Gerçek şu ki; insanlığın karşı karşıya kaldığı en çetin belâlardan birisi de demokratik sistemlerin getirmiş olduğu genel-temel özgürlükler düşüncesidir. İnsanlığın karşı karşıya kaldığı bir çok musibetin kaynağı bu düşünce olduğu gibi toplumu hayvanî değerlere veya daha aşağı seviyelere çeken temel etken de bu düşüncedir.

Mülkiyet özgürlüğü düşüncesi, menfaatçiliğin bütün işlerde ölçü olması nedeniyle büyük çapta kapitalistleşmeleri doğurdu. Bu nedenle üretimlerine hammadde kaynağı ve pazarlar oluşturabilmek amacıyla geri kalmış ülkeleri sömürgeleştirip bu toplumların kaynaklarını sömürmek ve kendi ellerine alabilmek için büyük bir hırsla motive olmuşlardır. Bu hırs ise her türlü insanî, ahlâkî ve manevî değerlerle çelişki halindedir.

Bu kapitalist ülkeler arasındaki aşırı derecede aç gözlülük alabildiğine keskin ve sert boyutlara ulaşmış aynı zamanda da insanî, ahlâkî ve manevî değerlerden uzaklaşmasına sebep olmuştur. Haram kazanç uğruna yaptıkları rekabet sonucu halkın kanıyla ticaret yapmak, toplum ve devletler arasında pek çok fitneye sebep olmuş ve savaş rüzgarları estirmiştir. Üretimlerini arz etmek ve yüksek kâr marjı (payı) bulunan askerî sanayi ürünlerini pazarlama imkanı bulmaya çalışmışlardır.

Amerika, Fransa ve İngiltere gibi sömürgeci ülkelerin yüzüstüce demokratik değerler ve insan haklarından söz etmeleri ne kadar alaya alınması gereken bir konudur. Her türlü insanî ve ahlâkî değerleri ayaklar altına alıp tüm insanî değerleri pervasızca yok edebilmekte insan kanına en ufak bir değer vermemektedir. İşte Filistin. Güneydoğu Asya, Latin Amerika, Kara Afrika onların yüzlerine çarpılması gereken en açık örneklerdir. Tüm bu örnekler onların ne kadar yalancı, gerçekleri çarpıtrıcı ve ne kadar yüzüstü, utanmaz olduklarının en açık delilleridir.

Kişisel özgürlükler düşüncesi ise demokratik toplumları düşük ve seviyesiz çirkefliler derecesine düşüren her şeyi mubah görme anlayışı ile hayvanlardan daha aşağı bir hale getirmiştir. Yüce Allah'ın şu buyruğu ne kadar doğrudur :

"Heva ve hevesini ilah edineni gördün mü? Ona sen mi vekil olacaksın? Onların çoğunun, hakkı işitip anladıklarını mı sanıyorsun? Ancak onlar hayvanlar gibidirler. Doğrusu onlardan daha fazla yolunu şaşırmışlardır."¹

Demokratik ülkelerde parlamentoların aldığı ve kişilerin karşı koymadığı kararlarla sapık cinsel ilişkiler sıradan doğal davranışlar haline gelmiştir. Bu anlayış erkek-kadın beraberliğini hürriyetlerin en ileri derecesi olarak niteleyerek bu tür ilişkileri herhangi bir kayıt altına almamıştır. 18 yaşına gelmiş kişilerin bu tür davranışlarında devlet aileleri tarafından engellenemez hale gelmesi kabul edilmiştir.

Problem, tabii ilişkilerin yasalarla serbest bırakılması meselesini aşarak, sapık cinsel ilişkilerin de yasal teminat altına alınması noktasına ulaştı. Hatta daha ileri giderek bazı demokratik ülkelerde iki cinsel sapığın birbiriyle evlenebilmesi noktasına kadar ulaştı. Öyle ki erkekle-erkek kadınla-kadının evlenmesi doğal karşılanmaya başlandı.

Caddelerde, sokaklarda, açık alanlarda, otobüslerde, toplu taşıma araçlarında v.b. gibi yerlerde genç kız ve erkeklerin öpüşmeleri, kucaklaşmaları, birbirlerine sarılmaları, oynaşmaları kimse tarafından yadırganmaksızın ve garip karşılanmaksızın sıkça rastlanan manzaralar olagelmiştir. Çünkü bütün bunlar tarafından sıradan ve normal davranışlar olarak değerlendirilmektedirler.

Diğer yönden, kadınların yaz güneşini fırsat bilerek plajlarda ön ve arkalarını incir yapraklarıyla örtercesine anadan doğma bir şekilde sere serpe yayılmaları oldukça normal bir durum olarak karşılanır hale gelmiştir. Aynı şekilde kadınların sokaklarda dekolte (açık) kıyafetlerle dolaşmaları da yine normal karşılanır olmuştur.

Bu çöküş, demokratik toplumdaki sapık cinsel ilişkiler toplumun dört bir yanını sarmış. Erkekler arası sapık ilişkiler veya kadınların birbirleriyle ilişki kurmaları hatta hayvanlarla ilişkiye girmeleri oldukça yaygın hale gelmiştir. Aynı şekilde toplu sex gibi, ahırlarda hayvanlarda dahi görülmeyecek türde rezaletler de yaygınlaşmıştır.

Amerika'da yayınlanan bir gazetenin yaptığı bir istatistikte evliliklerinin yasal evlilikler kapsamında değerlendirilmesini isteyen yirmi beş milyon eşcinsel sapık bulunmaktadır. Yine bir gazete haberine göre Amerika'da bir milyon kişi anneleri, kızları ve kız kardeşleri ile ilişki kurmaktadır.

Her şeyi normal gören bu hayvanî yaklaşımlar sonucu bir çok cinsel hastalık yaygınlık kazanmıştır. Aids bunların en önemli olanıdır. Yine bu anlayış sonucu pek çok gayri meşru çocuk dünyaya gelmiştir. Hatta bir gazete haberine göre İngilizlerin %75'i bu tür gayri meşru ilişkilerden dünyaya gelmiş insanlardır.

Bu toplumlarda aile olayı bitmiştir. Babalar, çocuklar, anneler ve kardeşler arasındaki karşılıklı merhamet ortadan kalkmıştır. Öyle ki, yüzlerce yaşlı insan sokaklarda, evlerinde ve yemekte beraberinde köpek bulundurur olmuşlardır. Yalnızlıklarına teselli olması açısından birlikte uyumaya kadar hayvanlarla beraber olmaktadır. Çünkü köpeklerin dışında arkadaşlık duygularını tatmin edecekleri bir yakınları bulunmayıp yalnızlığa mahkum olmuşlardır.

Tüm bunlar, dillerine doladıkları demokratik hürriyetlerin ürünlerine bir kısım örneklerdir. Bunlar aynı zamanda övünüp durdukları, başkalarına çağrıda buldukları küfürlerinin bir yüzüdür. Bu çirkin yönlerini başkalarında, kendi pisliklerine ortak edebilmek için güzel göstermeye çalışırlar. Tüm bunların ifade ettiği bir tek şey var ki o da, demokrasinin ne kadar bozuk ne kadar kokuşmuş ve ne kadar tiksinti verici olduğudur.

¹ Furkan : 43-44

Demokratik emperyalizmin, dünyanın başına getirdiği bir çok felaket, acı ve ızdıraplar, sömürgeleştirilen, geri bırakılan halkların zenginlik kaynakları ve servetlerinin talan edilmesi, halkın fakir bırakılması, aşağılanması, demokratik emperyalist ülkelerin sanayi ve üretimleri için birer tüketim toplumu veya pazarı haline getirilmesi bunun yanısıra şahsî hürriyetlerin vermiş olduğu aşırı serbestlik yüzünden batılı demokratik toplumların hayvanlardan daha aşağı seviyelere düşmüş olmaları açıkça görülmesine rağmen;

Gerçek anlamıyla demokrasinin uygulanamayacak bir sistem olmasına, yorumlanmasından sonra dahi gerçeğe uymamasına rağmen; "*Kamu iradesini temsil eden parlamentodur*" "*Parlamento halk iradesinin siyasal ifadesidir ve çoğunluğun görüşünü temsil eder*" "*Parlamentonun aldığı kararların çoğunluğu halkın görüşünü yansıtır*" gibi sözler ile idarecilerin halk tarafından seçildiği yetki ve güçlerini halktan aldıkları gibi yalan ve saptırıcı sözlerine rağmen;

Bu ülkelerde parlamento çoğunluğunu elde edebilecek büyük partilerin olmaması halinde yönetim ve idarecilerden oluşan açık kötülüklerine rağmen;... İşte bütün bunlara rağmen kâfir Batı, İslâm topraklarında bu bozuk demokratik düşünceleri için bir pazar bulabilmiştir.

İslâm hükümleri ile hiç bir ilgisi bulunmayan bu demokratik düşünceler için İslâm topraklarının bir pazar haline nasıl getirildiğine gelince;

İslâm'a karşı katı bir düşmanlık besleyen, İslâm'a ve müslümanlara karşı adi kinlerinin yiyip bitirdiği kâfir Avrupa devletleri ki, evet bu kâfir Avrupa devletleri müslümanların güçlerindeki sırrın İslâm olduğunu anlayınca, -çünkü İslâm akidesi müslümanların sahip oldukları bütün güçlerin kaynağıdır- İslâm dünyasını istila etmek için cehennemî planlar hazırladılar. Yüce Allah şu buyruğunda bu gerçeği ifade etmiştir :

قَدْ بَدَأَ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَقْوَاهُمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ "Onların öfkeleri ağızlarından taşmaktadır. Kalplerinde gizledikleri ise daha büyüktür."¹

Bu bir taraftan misyonerlik diğer bir taraftan da kültürel istilalar şeklinde cereyan etti. Batı bu istilalarla kültür ve düşüncesini -demokraside bunlardan biridir-, kendi kültürünü, hayata bakış açısını müslümanlara taşıyarak bunlara çağrıda bulundu. Buradaki amaçları müslümanların hayata bakış açılarını, düşüncelerini ve temel aldıkları şeyleri bunlarla değiştirerek müslümanları İslâm'dan ayırmak, İslâm'a bağlılıklarını kırmak, İslâmî hükümleri uygulama alanından kaldırmaktı. Böylece İslâm Hilâfet Devleti'ni daha kolay bir şekilde ortadan kaldırarak İslâm'ı, hayat, devlet ve toplum bazında (sahasında) ortadan kaldıracaklardı. Ta ki müslümanlar İslâmî olmayan Batı kültürünü, fikrini, kurum ve kanunlarını alarak İslâm'dan uzaklaşıp, kendi egemenlikleri altına girsinler.

Yüce Allah'ın şu buyruğu ne kadar doğrudur :

وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَنْ أُتَّبِعَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ "Dinlerine uymadıkça ne yahudiler ne hristiyanlar senden asla hoşnut olmazlar. De ki; Muhakkak Allah'ın hidayeti doğru yolun ta kendisidir. Sana ilim geldikten sonra onların arzularına uyacak olursan senin için Allah'tan başka dost ve yardımcı yoktur."²

On dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında, yani Osmanlı devletinin son dönemlerinde müslümanlar fikrî ve siyasî çöküşe uğrayınca, misyonerlik faaliyetleri ile kültür emperyalizmi daha bir hız kazanmıştı. Aynı dönemlerde kuvvet dengeleri Avrupalı ülkeler lehine bozulmuş, Avrupa gerçekleştirmiş olduğu fikir ve sanayi devrimleri ve bir çok bilimsel gelişmeler vasıtasıyla emin adımlarla ısrarlı bir şekilde yoluna devam etmeye başlamıştı. Osmanlı devleti ise tam aksine donuklaşıp kalmış, her geçen gün zayıfladıkça zayıflamıştı. Bu nedenle Batı kültürüne düşünce ve uygarlığına kurum ve sistemlerine ilgi artmış ve müslüman topraklarına girmeleri için kapıların ardına kadar açılmasına neden olmuştu.

¹ Ali İmran : 118

² Bakara : 120

Avrupa ülkelerinin İslâm memleketlerinde sürdürdükleri misyonerlik ve kültürel saldırılarında, İslâm'ı küçültmek, hükümlerini tahrif etmek, İslâmî hükümlerde şüphe uyandırarak ondan nefretle uzaklaştırmak esasları üzerinde duruyorlardı. Batı uygarlığını alabildiğince yücelterek, Batı düşüncesini, demokratik kurum ve yasaların yüceliğini destansı bir şekilde dile getirip, müslümanların geri kalmışlığını, çökmekte olmalarının nedenlerinin İslâm olduğunu anlatmaya çalışıyorlardı.

Saptırıcı ve yanıltıcı üsluplar kullanarak Batı kültürü ile İslâm kültürü arasında bir fark bulunmadığını Batı kültürünün İslâm kültüründen alınmış olduğunu ve bu nedenle Batı kurum ve yasalarının İslâm hükümleri ile çelişmediği kanaatini yerleştirmeye çalışıyorlardı.

Demokrasinin İslâmî şura ile aynı olduğunu, iyiliği emretmek kötülüğü yasaklamak ve idarecileri hesaba çekmek anlamına geldiğini söyleyerek demokratik düşüncelerin İslâmî nitelikte olduğunu, ona ters düşmediği izlenimini vermeye çalışıyorlardı ki, bunda da bir hayli başarı kazanarak müslümanları etkilemeye başladılar.

Bu ekti kültürlü kişilere, siyasî kişilere hatta İslâm davasını omuzlamış kişilere ve nihayet genel olarak müslüman kitlelere sirayet etti.

Osmanlıların son dönemlerinde alınan Batı kaynaklı kurum ve yasalar, Hilâfet Devleti'nin kaldırılmasından sonra da işlerliklerini korudular.

Kültürel kesim, kültürlerinin temelini oluşturan Batı kültüründen etkilenmişlerdir. Bu açıdan Batı'da eğitim görmüş olmaları ile, kendi ülkelerinde eğitim görmeleri arasında bir fark yoktur. Zira İslâm dünyasındaki eğitim programları Birinci Dünya Savaşından sonra, Batı felsefesi ve hayata bakış tarzı ile hazırlanmıştır. Bu nedenle bu kesim Batı kültürünü reddedip Batıyı ve kültürünü yücelttikçe yücelttiler.

İslâm hükümleri; Batı kültürü, kurum ve yasaları ile çelişince İslâmî hükümleri kabul etmez oldular. Kâfir Avrupalıların İslâm'a kızıp, nefret ettiği gibi ondan nefret ettiler. İslâm'a ve kültürüne karşı tıpkı Avrupalı bir kâfirin düşmanlığı gibi büyük düşmanlık beslediler.

Batı kültürünün, düşünce ve kurumlarının propagandacılığını yaparken İslâm kültürünün hüküm ve kurumlarının değerini düşüren ve onu hafife alan kişiler olup çıktılar.

Siyasî kişiler ise, Batıya ve Batı sistemine samimiyetle bağlandılar. Yönlerini döndürdükleri kible orası oldu. Yardım istediklerinde oraya dönüp dayandılar. Kendilerini Batı kurum ve yasalarının koruyucuları, menfaatlerinin bekçileri ve komplolarının uygulanması için emre hazır hizmetçiler olarak gördüler. Allah'a ve Resulü'ne açıkça düşmanlık ederek İslâm'a siyasal savaş açtılar. İslâm'ın ihlas sahibi davetçilerine karşı sistemlenen hamlelerde Batı saflarında yer aldılar. Hilâfet'in kuruluşunu engellemek, Allah'ın hükümlerini uygulamaya dönüşü engellemek için bütün güçlerini ortaya koydular. Allah onları kahretsin, nasıl da döndürdüler!..

İslâmî kültüre vakıf kişiler ise, İslâm'a uyanık bir şekilde bağlı olmadıklarından, yaşantı ile şer'î hükümler arasında bağ kurmadıkları için Batı kültürünü, tarzını ve bunların realitesini kavrayamadıkları için İslâm akidesi ile Batı düşünce tarzının birbirlerine olan zıtlıklarını fark edemediler.

Bütün bu anlaşmazlıklara sebep, müslümanların İslâm'ı ve hükümlerini anlamakta aşırı derecede kısırlaşmış olmaları ile İslâm şeriatını uygulamadaki hatalı oluşlarıdır. Bu kapsamda olarak, İslâm hükümleri ihtimal dahilinde olmayan şekillerde açıklanmış, ve olmadık şekillerde te'vil edilmeye başlanmıştı ki bu da İslâm'ı yaşantılarına uydurmaktan başka bir şey değildi. Oysa üzerlerine düşen şey, yaşantılarını İslâm'a uydurmak olmalıydı. Bu yaptıklarını çok zayıf şer'î delillere dayandırarak ya da hiç bir hükme gerek duymadan yaptılar. *"Zamanın değişmesiyle hükümler de değişebilir"* kaidesinden hareketle bir çok kişi her akıma, her düşünceye, her ilkeye İslâm'a ve İslâm hükümlerine ters olsa dahi uygun olduğu şeklinde açıklamalarda bulundu. Buradan hareketle dediler ki: *"Batı kültürü ve düşünce tarzı İslâm'la çelişmemektedir. Zira onlar İslâm'dan alınmıştır."* Yönetimde demokrasinin ve ekonomide kapitalizmin, İslâm'ın hükümleri ile

çelişmediğini ifade ettiler. Halbuki her iki sistem de birer küfür sistemidir. İslâm'la taban tabana zıt olmalarına rağmen, demokrasinin ve kamu hürriyetleri fikrinin de İslâmî olduğunu söylemekten geri kalmadılar.

Tıp, eczacılık, mühendislik, kimya, zirai bilimler, sanayî, trafik, ulaşım v.b. gibi İslâm'a aykırı düşmedikçe alınması mubah olan şeylerle alınması doğru olmayan şeyleri birbirine karıştırdılar.

Akide ve şer'î hükümler cinsinden olan şeylerin Resul (ﷺ)'in getirmiş olduğu Kitap ve Sünnet ile bu ikisinin göstermiş olduğu kıyas ve sahabenin icmaı dışında başka bir kaynaktan alınmaları doğru değildir.

İşte bu yollarla kâfir Batı, kendi kültürünü ve hayata bakış açısını pazarlama imkanı elde etti. Demokratik, ekonomik ve kamu özgürlükleri fikirlerine İslâm topraklarında yayılma zemini bulabildi.

Demokrasinin İslâm ile çelişkisi ve bütün bu şeylerin doğru olup olmadığını şer'î delillerle açıklamadan önce diğer milletlerde bulunan dinamiklerden nelerin alınıp alınmayacağını şeriatın delil ve hükümleri ile açıklamak istiyoruz :

1- İnsan davranışları ile bu davranışların ilgili olduğu eşya üzerinde asıl olan Resul (ﷺ)'e uymak onun mesajına bağlı kalmaktır. Çünkü hüküm ayetleri genel olarak bu hususlarda şeriata başvurmak ve bu konudaki hükme bağlı kalmanın farzıdır. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır :

"Peygamber size ne getirdiyse onu alın. Sizi neden alıkoyduysa odan sakının."¹

"Rabbine yemin olsun ki aralarında çıkan ihtilafta seni hakem yapıp verdiği karara gönül rızasıyla uymadıkça iman etmiş olmazlar."²

"İhtilafa düştüğünüz bir şeyin hükmü Allah katındadır. (Allah'ın Kitabı ve Resulullah'ın Sünnetinin getirdiği İslâm şeriatındadır.)"³

"Bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz onu Allah'a (Kur'an'a) ve Resul'e (Sünnete) götürün."⁴

"Hüküm ancak Allah'ındır."⁵

Buhari ve Müslim'in rivayetine göre Resul (ﷺ) şöyle buyurmuştur :

"Kim bizim işimize (dinimize) uygun düşmeyen bir iş yaparsa o red olunur."

"Kim bu işimizde (dinimizde) olmayan bir şeyi sonradan ortaya çıkartırsa o red olunur."

Bu delillerle vurgulanan esas ilke; insan davranışları ve eşya ile ilgili bütün hususlarda şeriata uyup onun hükümlerine bağlı kalmanın gerekliliğidir. Hiç bir müslümanın Allah'ın o konu hakkındaki hükmünü bilmeden o işe kalkışması veya onu reddetmesi doğru değildir. Bir işin vacib veya mendup oluşuna göre o işi yapacak, haram veya mekruh oluşuna göre o işten sakınacak veya mübah oluşuna göre de o işi yapıp yapmamak arasında serbestini kullanacaktır.

Bundan açığa çıkan şey, davranışlarda Allah'ın hükmüne sıkı sıkıya bağlanmak hususudur. Eşya üzerinde asıl olan haramlılığını belirten bir delil olmadıkça mübahlıktır. Eşya hakkında şer'î naslarda mübahlık esas olup, genel ve her şeyi kapsayıcı özelliktedir. Allahu Teâlâ şöyle buyuruyor:

¹ Haşr : 7

² Nisa : 65

³ Şura : 10

⁴ Nisa : 59

⁵ Yusuf : 40

"Allah'ın göklerde ve yerde olan şeyleri emrinize verdiğini görmez misiniz?"¹

Bütün her şeyin insan emrine verilmesinin anlamı, eşyanın mübahlığıdır.

"Yerde bulunan şeyleri sizin için yaratan O'dur."²

"Ey insanlar yerde bulunanlardan helâl ve temiz olanları yiyiniz."³

"Yeri sizin için itaatkâr kılan O'dur. O halde orada yürüyün ve Allah'ın rızıklarından istifade edin."⁴

Eşyanın mübahlığı ile ilgili olarak gelen ayetlerin genel anlamlar içeriyor olmaları, her şeyin mübah olduğunun delilidir. Eşyanın bütünüyle mübah olması Şari'in genel hitabıyla gelmiştir. Herhangi bir haramiyet söz konusu olduğunda bu genelliği özelleştirecek bir nassın bulunması da kaçınılmazdır. Yani bu nas genelliği istisna ettiğini gösteriyor olmalıdır. Yüce Allah'ın şu buyruğunda olduğu gibi :

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالِدًا وَالْحَمُّ الْخَنزِيرُ وَمَا أَهْلُ لَغَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَالْمُتَخَفِقَةُ وَالْمَوْقُودَةُ وَالْمُتَرَدِّيَّةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذُكِّرْتُمْ وَمَا دَبَّحَ عَلَى الثُّبَابِ "Size ölmüş hayvan, kan, domuz eti, Allah'tan başkası adına boğazlanan, boğularak, vurularak, düşerek, başka bir hayvan tarafından boynuzlanarak telef edilmiş hayvanlarla, yırtıcı hayvanların parçaladığı hayvanlar ve dikili taşlar üstünde kesilen hayvanlar haram kılındı."⁵

"Eşyada asıl olan mübahlıktır" kaidesi buna dayanarak çıkartılmıştır.

2- İslâm şeriatı geçmişte olduğu gibi bugün ve gelecek zamanlarda cereyan edecek olan bütün problemleri eksiksiz bir şekilde kuşatıcıdır. Geçmiş zamanlarda ne kadar problem oldu ise, bugün ne kadar çözüme ihtiyaç duyulan mesele varsa ve gelecekte ne kadar mesele çıkacaksa şeriatla bütün bunların hükümleri mutlaka bulunmaktadır. Çünkü İslâm şeriatı insan fiillerini bütünüyle, kapsamlı ve eksiksiz bir şekilde kuşatmıştır. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır :

"Sana her şeyi beyan ve izah eden rehber, yol gösterici bir rahmet, mü'minler için bir müjde olarak Kitabı kısım kısım olarak indirdik."⁶

"Biz Kitapta hiçbir şeyi eksik bırakmadık."⁷

"Bugün size dininizi tamamladım. Üzerinize nimetimi de eksik bırakmadım. Din olarak sizin için İslâm'ı seçtim."⁸

İslâm şeriatı ne olursa olsun insan fiilleri ile ilgili herhangi bir şeyi ihmal etmiş değildir. İslâm şeriatı herhangi bir fiil için ya bizzat Kur'an-ı Kerim ya da hadisi şerifle bir delil ortaya koymuştur veyahut onun amacına veya teşrii sebeplerine dikkat çekici bir emare ortaya koyarak bu tür delil ve emarelerin uygulanabilirliğini sağlamıştır. Bu aşama hakkında bir delil veya hükmü için emare bulunmayan herhangi bir fiilin bulunması düşünülemez. Çünkü Yüce Allah'ın;

"...Her şeyin bir açıklaması olmak üzere."⁹ buyruğunun genelliği bunu gerektirmektedir. Yine dini eksiksiz bir şekilde kemale erdirdiğine dair açıklama da bunu gerektirmektedir.

¹ Lokman : 20

² Bakara : 29

³ Bakara : 168

⁴ Mülk : 15

⁵ Maide : 3

⁶ Nahl : 89

⁷ En'am : 38

⁸ Maide : 3

⁹ Nahl:89

3- Bu açıklamalar ışığında müslümanların, diğer millet ve toplumlara ait şeylerden neleri alıp neleri almayacakları konusu açıklık kazanmış olur. Çeşitli bilimi, endüstri, buluş v.b. gibi düşüncelerle bilimsel ve teknolojik ilerlemeler sonucu ortaya çıkan şeylerin İslâm'a ters düşmedikçe alınmasında bir sakınca yoktur. Ancak İslâm'a ters düşüyor olmaları nedeniyle alınmaları sakınca teşkil eder. Bilimsel veya endüstriyel olaylarla yeni bir takım buluşlar cinsinden olan şeylerin inançlarla bir ilgisi olmadığı gibi insanın hayatında cereyan eden problemlerine çözüm getiren şer'î hükümlerle de ilgisi bulunmamaktadır. Tüm bunlar, insan hayatını kolaylaştırabilecek mübahlar kapsamındadır.

Bunun delili ise, kainatta var olan şeylerden faydalanmanın mübah kılındığını belirten ayetler ile Müslim'in rivayet etmiş olduğu şu hadis-i şeriftir:

"Ben ancak sizin gibi bir insanım, size dininizle ilgili herhangi bir şeyi emrettiğim takdirde onu alıp uygulayın. Dünyanızla ilgili bir şey söylediğimde bilin ki ben ancak bir insanım."

Diğer yandan hurma ağaçlarının aşılınması ile ilgili hadiste;

"Dünyanız ile ilgili hususları siz daha iyi bilirsiniz" ifadesi ve ashabtan bazılarını Yemen'in Cüreş diye bilinen bölgesine, silah yapımını öğrenmeleri için göndermesinden de bu sonucu çıkarabiliriz.

İnanç ve hükümlerle ilgili olmayan, İslâm'la ters düştüğüne dair özel bir delil bulunmayan şeylerin alınmasında İslâmî olarak bir engel bulunmamaktadır.

Buna göre tıp, mühendislik, matematik, astronomi, fizik, kimya, tarım, sanayi, iletişim, su bilimleri, coğrafya, üretim, üretimi geliştirme ve üretimi artırıcı çalışmalar gibi konuları araştıran ekonomi bilimi -ki o İslâm'a kapitalizme, sosyalizme bağlı özel bir bilim dalı olmayıp evrensel bir bilimdir- ve bunun gibi tüm bilimsel dinamikler İslâm'a ters olmadıkça alınabilirler. Fakat evrim teorisi gibi teorilerin alınması caiz değildir. Çünkü bu görüş yüce Allah'ın göndermiş olduğu ayetlerle çelişki halindedir.

"O insanı testi gibi yanmış, kuru balçıktan yarattı."¹

"Yarattığı her şeyi güzel yaratan, insanı başlangıçta çamurdan yaratan, sonra onun soyunu bayağı bir su özünden yaratan, sonra onu şekillendirip ruhundan üfleyen Allah'tır."²

"Sizi topraktan yaratması da O'nun ayetlerinden (varlığının delili)'dir."³

Bu ilimleri almak caiz olduğu gibi bu ilimlerin beraberinde getirdiği teknoloji, araç, gereç ve günlük hayatta kullanılan araç ve gereçlerin alınması da caizdir. Bu nedenle bütün yönleri ile fabrika ve bu fabrikanın gerektirdiği teknolojinin alınması caizdir. Ancak haklarında haramlıklarına dair nas bulunan heykel, içki ve haç gibi şeyleri üretim yöntemlerinin alınması caiz değildir. Adı geçen sanayilerin tank, uçak, füze, uydu, atom, hidrojen ve nötron bombası, kimyasal silah gibi askerî sanayi ile ilgili yahut kamyon, çekici, tren, gemi gibi ağır sanayi ürünlerinin alınması ya da laboratuvar aletleri, tıbbî aletler, zirai aletler, ev eşyası, halı gibi tüketim sanayine giren tüketim mallarının alınması ve hafif silah ve sanayi gibi hafif sanayiye ait olmaları arasında fark yoktur. Tüm bunların alınması caizdir. Çünkü tüm bu sayılanlar, mübah olan şeyler kapsamındadır ki bunlara ait genel deliller bunların mübahlığına delâlet etmektedir. Bu şeyleri almak mübah olan şer'î hükmü uygulamak dolayısı ile Resulullah'ın şeriatına tabi olmak demektir. Çünkü mübah da; vacib, mendup, haram ve mekruhtan ibaret olan teklifi hükümler gibi bir şer'î hükümdür.

¹ Errahman : 14

² Secde : 7-8

³ Rum : 20

4- Akide ve şer'î hükümlerle ilgili düşüncelerde ise İslâm hadareti, İslâm'ın hayata bakış açısı ile ve insanın problemlerine yönelik hükümlerle ilgili düşüncelere gelince; tüm bunların şeriata uygun olması gerekir. Bunların münhasıran İslâm şeriatından başka bir kaynaktan alınması da caiz değildir. Yani bu hükümler vahy ile gelen Allah'ın Kitabı ile Resulün Sünnetinden ve bu iki kaynağın gösterdiği kıyas ile sahabe-i kiramın icmaından başka bir kaynaktan alınmaz. Öyle ki bunların, hiçbir durumda başka bir kaynaktan alınması caiz değildir. Çünkü :

a- Yüce Allah bizlere peygamberinin getirdiği her şeyi almamızı ve bize yasakladığı her şeyden de uzak durmamızı emretmektedir :

"Peygamber size ne getirdiyse onu alınız. Size neyi yasakladıysa ondan sakınınız."¹

Bu ayet-i kerimede geçen (ما) "ma" lafzı genellik ifade eder ki peygamberin bize getirdiği bütün hükümleri almamızı bize yasakladığı her şeyden de uzak durmamızı farz kılmaktadır. Ayetten çıkan bir diğer sonuç ise Peygamberin bize getirdiği hükümlerden hariç hiç bir hükmü almamızı gösterir.

b- Yüce Allah müslümanlara kendisine ve Peygamberine itaatı emretmektedir.

"Ey iman edenler, Allah'a itaat ediniz ve Resule de itaat ediniz."²

Allah'a ve Resulüne itaat ise, Allah'ın Peygamberine indirmiş olduğu şeriat hükümleri doğrultusunda amel etmek ve onları benimseyip kabul etmekle mümkündür.

c- Yüce Allah müslümanlara Allah ve Resulünün getirdiği hükümlere bağlı kalmayı emretmektedir. Nitekim müslümanlara anlaşmazlık ve ayrılık halinde Allah'ın ve Resulünün hükmüne başvurmayı emretmiş bulunmaktadır.

Allahu Teâlâ şöyle buyuruyor :

"Allah ve Resülü bir şeye hükmettiği zaman inanan erkek ve kadınlara o işte kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur."³

"Eğer herhangi bir şeye anlaşmazlığa düşerseniz, Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanyorsanız onu Allah'a ve Resulüne havale ediniz."⁴

d- Yüce Allah şerefli elçisine insanlar arasında Allah'ın indirmiş olduğu şeriat gereğince hüküm vermesini emrederek kısmen dahi bundan uzaklaşmaktan sakındırmıştır.

"Biz sana hak ile, kendisinden önce indirilen kitapları doğrulayıcı ve onlara hakim olup nesh edici olmak üzere Kitabı indirdik. O halde Allah'ın sana indirdikleri ile hükmet. Sana gelen hakdan uzaklaşıp onların arzularına uyma.. Ve onların arzularına uymayarak aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet ve onlardan seni Allah'ın indirdiğinin bir kısmından saptırmalarından sakın."⁵

e- Yüce Allah müslümanlara İslâm şeriatından olmayan şeyleri almalarını yasaklayarak şöyle buyurmaktadır :

"Rabbine yemin olsun ki aralarında çıkan ihtilafta seni hakem yapıp verdiğin karara gönül rızasıyla uymadıkça iman etmiş olmazlar.."⁶

¹ Haşr : 7

² Nisa : 59

³ Ahzab : 36

⁴ Nisa : 59

⁵ Maide : 48

⁶ Nisa : 65

"Onun emrine muhalefet edenler kendilerine bir sıkıntı veya acıklı bir azabın gelip çatmasından sakınsınlar."¹

"Onu inkar etmekle emrolunmuş olmalarına rağmen yine Tağutla muhakeme olunmak istiyorlar."²

Resul (ﷺ) şöyle buyurmaktadır :

"Bizim işimize uymayan işler red olunur."

Bu deliller, Allah ve Resulünün bize getirmiş olduğu şeylere sınımsız bağlı kalmanın vacib olduğunu göstermektedir. Allah'ın helâl kıldığından başkasını helâl, haram kıldığından başkasını da haram kabul edemeyiz. Resulün bize haram kılmadığı şeyleri haram kılamayacağımız gibi, onun bize getirmediği bir şeyi de alamayız. Yüce Allah'ın; (وما آتاكم) **"Peygamber size ne getirdiyse.."** ve (وما نهاكم) **"Size neyi yasakladıysa da.."** emrini;

"Onun emrine muhalefet edenler kendilerine bir sıkıntı veya acıklı bir azabın gelip çatmasından sakınsınlar."³ emri ile birlikte düşündüğümüz takdirde, Resulün getirdiğini almakla sınırlı kalmanın farzı ve ondan başkasından almanın günah olup bu günahı işleyenin elim bir azab göreceği gerçeği apaçık bir şekilde ortaya çıkar. Nitekim Allahu Teâlâ, amelinde Resulullah'ı hakem kılmayan kişinin iman sahibi olmadığını gösterdi. Şöyle dedi :

"Rabbine yemin olsun ki aralarında çıkan ihtilafta seni hakem yapip verdiği karara gönül rızasıyla uymadıkça iman etmiş olmazlar.."⁴

Bu ayet, yöneticilik konusunun Resulullah'ın getirdiği ile kesinlikle sınırlandırıldığına apaçık bir şekilde delâlet ediyor.

Bu durum kesinlikle Allah Resulünün getirdiği hükümlerle amel etmeyi onun dışında herhangi bir hükme başvurmamayı gerektirmektedir. Yine Allah kendi elçisini insanların kendisine Allah'ın indirmiş olduklarının bir kısmından uzaklaştırmalarından sakındırmış bulunmaktadır.

"Seni Allah'ın indirdiklerinin bir kısmından saptırmalarına karşı onlardan sakın."⁵

Ayrıca Kur'an-ı Kerim, Peygamberin getirmiş olduğu hükmün dışındaki hükme yani küfür hükümlerine başvurmanın son derece kötü bir konum olduğunu şöyle ifade etmektedir:

"Sana ve senden öncekilere indirilenlere iman ettiklerini boş yere iddia edenleri görmez misin? Onu inkâr etmekle emrolunmuş olmalarına rağmen Tağut ile muhakeme olunmak isterler. Şeytan onları uzak bir sapıklıkla büsbütün saptırmak istemektedir.."⁶

Bu ayet, Peygamberin getirdiği hükümler dışında bir hüküm aramanın bir sapıklık olduğunu göstermektedir. Zira onun getirdiği hükümlerin dışında, başka bir hükme başvurmak demek Tağutun yani küfrün hükmüne başvurmak demektir. Allah ise müslümanlara Tağutu inkâr etmeyi emretmiştir.

Son tahlilde Batı hadareti ve bu hadareten kaynaklanan kurum ve yasaların alınması caiz değildir. Zira bunlar İslâm fikri ile çelişmektedirler. Ancak alınıp alınmaması mübah olan idare nitelikteki kurum ve yasaların alınmasında ise bir sakınca yoktur. Nitekim Ömer b. El-Hattab divanları (devletin teknik sistemini) İran ve Bizans'tan almıştır.

¹ Nur : 63

² Nisa : 60

³ Nur : 63

⁴ Nisa : 65

⁵ Maide : 49

⁶ Nisa : 60

Batı kültürü ve hadaretinin üzerinde yükseldiği temel inanç dini hayattan ve dolayısıyla devletten ayırma inancıdır.

İslâm kültürü ise, hayat ve devlette yaşantıyı Allah'ın emir ve yasaklarına yani şer'î hükümlere göre yönlendirmeyi farz kılan İslâm akidesi üzerinde yükselir.

Batı kültürü, menfaati bütün işlerin ölçüsü kabul eden katıksız menfaatçı bir kültür olup fayda veren maddî değerler dışında hiç bir şeye kıymet vermemektedir. Ruhî değerler, insanî ve ahlâkî değerler gibi kavramların bir anlamı yoktur.

Buna karşın İslâm kültürü Allah'a iman esasına dayalı, ruhî bir temel üzerinde yükselmekte olup, helâl ve haramları hayattaki bütün işlerin ölçüsü kabul ederek Allah'ın emir ve yasakları ile hayatı devam ettirir.

Batı kültüründe mutluluk, insanın menfaatlerini ve bunu oluşturan sebepleri azamî bir şekilde bağlamakla mümkün olurken, İslâm kültürüne göre mutluluk, Allah'ın rızasını elde etmektir ki, insanın fizyolojik ihtiyaçları ve içgüdülerinin şer'î hükümlere göre düzenlenmesi ile sağlanır.

İslâm hüküm ve kurumları ile çelişki halinde olan Batılı ülkelerde uygulanmakta olan demokratik yönetim tarzı, kapitalist ekonomik sistem ve kamu özgürlükleri düşüncesi gibi görüşlerle demokratik Anayasa ve yasalar krallık veya cumhuriyet gibi sistemler, faizli bankalar, borsa ve uluslararası piyasaların hiçbirinin alınması doğru değildir. Çünkü bütün bunlar küfür sistemleri ve düşünceleridir.

Batı kültürünü ve bu kültüre dayalı fikir ve sistemleri almak doğru olmadığı gibi komunizmi ve onun kültürünü almak da doğru değildir. Zira bu da İslâm kültürü ile tam anlamıyla çelişki halindedir.

Komünist kültür, varlık aleminin yaratıcısının olmadığını, eşyanın temelinin madde olduğunu kainattaki herşeyin maddî evrim ile oluştuğu fikrini temel inanç olarak yükseltir. Halbuki İslâm kültürünün temeli şudur: Varlık aleminin yaratıcısı Allah'tır. Kainatta var olan herşey Allah tarafından yaratılmıştır. O, Resul ve peygamberler vasıtası ile dinini insanlara göndererek emir ve yasaklarına uymalarını emretmiştir.

Komünizmde sistemi belirleyen üretim araçlarıdır. Örneğin; feodal sistemde balta bir üretim aracıdır. Bu nedenle belli bir dönemde feodalizm ortaya çıkmıştır. Toplumsal evrimlerin neticesinde, toplum kapitalistleşince bu kez makina üretim aracı olmuştur. Dolayısıyla kapitalist sistemin oluşum esasını makinalaşmak olur. Yani komunizm diyalektik materyalizm fikri ile kendisini ifade etmektedir.

Halbuki Yüce Allah, insana hayatta izlemesi gereken hayat tarzını peygamberimiz Muhammed (ﷺ) ile göndererek buna uygun olarak hareket edilmesini farz kılmıştır.

Komünizm diyalektik materyalizmi hayatın ölçüsü kabul ederek maddî tekamül sürecine göre kendini şekillendirir.

Halbuki İslâm; helâl ve haramları yani Allah'ın emir ve yasaklarını hayatın ölçüsü olarak kabul eder. Buna göre helâl fiiller yapılır, haram fiiller ise terk edilir. Bunda herhangi bir evrim söz konusu olmadığı gibi bir değişiklik de olamaz. Fayda anlayışı ya da maddedeki bir anlayış ona tahakküm edemez. Aksine tüm bunlara İslâm hükmeder.

İslâm ve komunizm arasındaki bu açık çelişki nedeniyle bu sistemin alınması da hiç bir şekilde doğru olmadığı gibi komünist düşüncenin bir bölümünü ya da kurumlarından herhangi birisini almak da doğru olmaz.

Diyalektik materyalizm düşüncesini benimsemek doğru olmadığı gibi, ferdî mülkiyeti ortadan kaldırma düşüncesi, üretim araçları mülkiyetinin kmaulaştırılması düşüncesi, toprak üzerindeki ferdî mülkiyeti sona erdirmeye düşüncesi ile fertlerin ilahlaştırılması düşüncesi ve kişilere tapma düşüncelerini almak ya da benimsemek de doğru değildir. Bu sayılanlar dışında kalan inkârcı kültüre ait düşünce ve

kurumlardan hiç birisi alınmaz. Zira bunların tamamı küfürdür. Küfrün kurum ve sistemleri, İslâm akidesiyle fikir, kurum ve hükümleriyle tam bir çelişki halindedir.

Tekrar demokrasiye dönecek olursak, gerek kaynağı gerek akidesi ve üzerinde yükseldiği temel, getirmiş olduğu kurumlarıyla İslâm ile tam bir çelişki halinde olduğunu söylemiştik. Şöyle ki :

Demokrasinin kaynağı insan olup, eşya ve davranışlar ile iyi ve kötü gibi değerleri oluşturabilmek için başvuru olan şey akıldır. Demokratik süreçteki asıl öğeler, Avrupalı filozof ve düşünürlerdir. Bu düşünürlerin ortaya çıkış dönemi ise özellikle Avrupadaki kilise, Kral ve halk arasında başlayan kıyasıya mücadele dönemidir. Buradan anlaşılacağı üzere demokrasi, insanlar tarafından ortaya konulmuş olup hüküm koyucu olarak insan aklı ön plandadır.

İslâm ise, bunun tam tersi olarak Allah'tan gelmiştir. Allah, İslâm'ı Abdullah oğlu Muhammed'e (ﷺ) vahiy yoluyla indirmiştir. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır :

"O hevasından bir şey söylemez. Onun söylediği ancak vahiydir."¹

İslâm'ın konulmasında ise **"Şüphesiz Biz onu Kadir Gecesinde indirdik."**² Hükümün konulmasında ise başvuru olan şey akıl değil, şeriattır. Burada, aklın fonksiyonu Allah'ın indirmiş olduğu nasları kavramakla sınırlıdır. Yüce Allah şöyle buyuruyor :

"Eğer bir şey hakkında anlaşmazlığa düşerseniz onu Allah ve Resulüne havale ediniz."³

"Herhangi bir şey hakkında anlaşmazlığa düşerseniz onun hakkında hüküm vermek Allah'a aittir."⁴

Demokrasinin kaynağını oluşturan inanç, dini devletten ve bunun sonucu olarak da hayattan ayırmak inancıdır. Bu inanç, hristiyan din adamları ile filozof ve düşünürler arasında varılan ortak çözümdür. Kral ve imparatorlar hristiyan din adamlarını emirleri altına alarak, halkı sömürmede ve onlara zulüm etmekte, din adına halkın kanını emip ve yine din adına kendilerine boyun eğdirmekte kullanıyorlardı. Diğer bir yandan filozof ve düşünürler ise dini inkâr ederek din adamlarının otoritelerini red etmiş oluyorlardı.

Demokrasinin temelini teşkil eden inanç, dini inkâr etmekle birlikte dinin hayat ve devletteki rolünü ortadan kaldırmaktadır ki, bunun bir sonucu olarak insanı kendi sistemlerini yine kendisinin koyması noktasına getirmiştir.

İşte Batının bütün düşüncelerini üzerinde yükseltmiş olduğu inanç bu inançtır. Bütün sistemlerin çıkış noktası da bu inançtır. Fikrî yönü ve hayata bakış açısı ile demokrasi fikri bu inançtan çıkmıştır.

İslâm, bunların aksine İslâm akidesi üzerine yükselir ki bu akide hayatta ve devletteki bütün problemleri Allah'ın emir ve yasaklarına göre yürütmeyi farz kılmaktadır. Yani bu akideden çıkan şer'î hükümlerle problemlere çareler aranır. İnsanın kendi sistemini kendisinin koyması gibi bir hakkı yoktur. Ona düşen, Allah'ın kendisi için koymuş olduğu sisteme uygun olarak yaşamaktır.

İşte İslâm, bu temel üzerinde yükselerek hayata bakış açısını oluşturmuştur.

Demokrasinin üzerinde yükseldiği temel ise;

1- Egemenlik halkındır.

2- Bütün kuvvetlerin kaynağı halktır.

¹ Necm : 3-4

² Kadir:1

³ Nisa : 59

⁴ Şura : 10

Bunlarla halkın kendi iradesini kullanması amaçlanmıştır. Yani iradeyi kullanacak olan kral ve hükümdar değil, bizzat halk olacaktır. Halk egemenlik sahibi ve uygulayıcısı olması sıfatıyla, bunların realiteye dönüşmesi demek olan yasama gücünü de elinde tutmuş olacaktır. Nitekim halk kamu iradesinin bir göstergesi olarak kendine vekaleten parlamento aracılığıyla yasamada bulunacaktır.

İstediği anayasayı, istediği sistemi, istediği yasayı kanunlaştırmaya ve istediklerini de yürürlükten kaldırmaya yetkili olacaktır.

Yönetim tarzı krallıktan cumhuriyete dönüştürülebileceği gibi aksini de yapabilir. Nitekim halk, cumhurbaşkanlığı sisteminden parlamento sistemine de geçebilir. Fransa, İtalya, İspanya ve Yunanistan'da olduğu gibi.. Bu ülkelerde yönetim krallıktan cumhuriyete ve cumhuriyetten de (bazılarında) tekrar krallığa dönüşmüştür.

Halk dilerse ekonomik sistem olarak kapitalizmi ya da sosyalizmi benimseyebilir. Vekilleri aracılığıyla bir dinden diğer bir dine geçebileceği gibi, zina, eşcinsellik ve bu yollarla para kazanmayı da yasallaştırabilir.

Halk bütün kuvvetlerin kaynağı olması sıfatıyla kendini yönetecek olan idarecileri seçerek kabul ettikleri yasalarla kendini idare eder. Seçmiş oldukları idarecileri görevinden alarak başka kişileri bu göreve getirebilirler. Bu açıdan bütün yetkiler halka ait olup, idareciler de yetkilerini halktan alırlar.

İslâm'da ise, egemenlik halka ait olmayıp şeriatındır. Kanun koyucu ise yalnızca Allah'tır. Bütün ümmet bir araya gelse bir tek hüküm bile teşriî edemez. Bütün ümmet bir araya gelip, ekonomiye canlılık kazandırmak amacıyla faizi serbest bırakmaya veya zinanın yaygınlaşmasını sağlamak amacı ile bu iş için özel yerler açmaya, ferdi mülkiyeti yasaklamak veya üretimi engellemesi için orucun farzietini kaldırmak, müslümanlara dilediği gibi inanma hürriyeti vermek, kazancını dilediği yolla artırmak ve kişisel özgürlükler tanıyarak dilediği gibi içki içmesine, zina etmesine müsaade edecek olan hürriyetleri serbest bırakacak bir ittifakta bulunamazlar. İslâmî açıdan bu tür ittifak veya icmaların bir sivrisinek kanadı kadar bile değeri yoktur. Üstelik müslümanlardan bu tür işlerle uğraşanlarla bundan vazgeçinceye kadar savaşmak icab eder. Zira müslümanlar hayattaki tüm işlerinde Allah'ın emir ve yasaklarına bağlı kalmak zorundadırlar.

İslâm hükümleri ile çelişen herhangi bir iş yapmak hakları olmadığı gibi tek bir hüküm dahi teşriî edemezler. Çünkü şeriat koyucu yalnız Allah'tır. Yüce Allah şöyle buyuruyor :

"Hayır, Rabbine yemin olsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlıklarda senin hükmüne başvurup gönül rızası ile ona uymadıkça iman etmiş olmazlar.."¹

"Hüküm ancak Allah'ındır."²

"Sana ve sende öncekilere indirilenlere iman ettiklerini boş yere iddia edenleri görmez misin? Onu inkâr etmekle emrolunmuş olmalarına rağmen Tağut ile muhakeme olunmak isterler."³

Burada geçen tağut, Allah'ın indirdikleri dışında insanların ortaya koymuş olduğu küfür sistemleridir. Yüce Allah şöyle buyuruyor :

"Hala cahiliyye hükmünü mü istiyorlar? İman eden topluluk için Allah'tan daha güzel hükmeden kimdir?"⁴

¹ Nisa : 65

² Yusuf : 40

³ Nisa : 60

⁴ Maide : 50

Cahiliyye; Resulün Rabbından getirmediği şeylerin adıdır, insanlar tarafından konulan küfür hükümleridir. Yüce Allah şöyle buyuruyor:

"Onun emrine aykırı hareket edenler, kendilerine bir bela veya acıklı bir azabın gelip çatmasından sakınsınlar."¹

Allah'ın sakındırmış olduğu Resul'ün emrine muhalefet ise insanların kendi koyduğu yasalara uyarak Resul'ün getirmiş olduklarını terk etmektir. Allah'ın Resulü şöyle buyurmaktadır :

"Kim bizim işimize (dinimize) uygun düşmeyen bir iş yaparsa o red olunur."

Hadiste geçen (amrına) **"Bizim işimiz"**den kast İslâm'dır. Bunun gibi egemenliğin şeriata ait olduğunu, kanun koyucunun Allah olduğunu, insanların kanun koyma haklarının olmadığını ve hayattaki tüm işlerini Allah'ın emir ve yasaklarına göre düzenlemeleri gerektiğini bildiren onlarca ayet ve katı pek çok hadis vardır.

Allah'ın emir ve yasaklarını uygulama işi ise müslümanlara aittir. Allah'ın emir ve yasaklarını uygulayabilmek için, yetki ve otoriteye ihtiyaç vardır ki İslâm bu yetkiyi ümmete vermiştir. Yani yöneticiyi seçme hakkı ümmetindir, idareciyi seçmekten amaç ise Allah'ın emir ve yasaklarını ümmete uygulayabilmesi içindir. Bunun delili müslümanların halifesinin Allah'ın Kitabı ve Resul'ün sünneti esasları ile hükmetmesi için yapılacak beyatla (biatla) ilgili hadistir.

Allah'ın Resulü;

"Her kim boynunda bir beyat akti olmaksızın ölürse, cahiliyye ölümü ile ölür."

Abdullah b. Amr, Allah'ın Resulü'nden şu sözleri beyan eder :

"Her kim bir imama beyat eder, eliyle onunla ahitleşirse ona kalbiyle bağlanarak gücü yettiğince itaat etsin ve bir başkası çıkıp imamlık iddia ederse onun da boynunu vurun."

Ubade b. Es-Samit'den şöyle dediği rivayet edilmektedir :

"Allah'ın Resulü (ﷺ)'e, hoşumuza giden ve gitmeyen hususlarda itaat etmek üzere beyat ettik."

Bu hadislerin dışında bir çok hadiste Allah'ın Kitabı ve Resul'ün Sünneti üzere beyat yolu ile yöneticinin (halife) tayin edileceğini açıklamaktadır.

Şeriat kendisini yönetecek olan ve kendi adına şeriatı uygulayacak olan kişi beyat yoluyla seçme yetkisini ümmete vermekle birlikte, -demokrasi sistemlerde olduğu gibi- idareciyi görevden alma hakkı ümmetin değildir. Zira zulmetse dahi halifeye itaatı gerektiren sahih hadisler vardır. Ancak açık bir küfür bundan istisna edilmiştir. İbni Abbas'tan gelen bir rivayette, Allah'ın Resulü (ﷺ) şöyle buyurmuştur :

"Emirden hoşunuza gitmeyecek bir şey görürseniz, ona sabrediniz. Çünkü cemaattan bir karış kadar ayrılan kişinin ölümü cahiliyye ölümüdür."

Abdullah b. Malik'ten gelen bir rivayette ise;

"Sizin kötü imamlarınız, kendilerine buğz ve lanet ettiğiniz ve size buğz ve lanet eden idarecilerdir. Ey Allah'ın Resulü dedik; Bu durumlarda onlara karşı çıkmayalım mı? Resul (ﷺ); Hayır aranızda namazı kıldıkları"

¹ Nur : 63

sürece bunu yapmayınız ve biliniz ki kim ki kendi üzerine hükmeden valinin Allah'a isyanı gerektiren bir iş yaptığını görürse ondan nefret etsin, fakat itaatten el çekmesin."¹

"Namazın kılınması" ise parçanın söz konusu edilerek bütünü kast edilmiyor oluşuyla İslâm ile hükmetmek anlamındadır.

Açık bir küfür ile işgal etmediği sürece yöneticiye karşı çıkmak caiz değildir. Nitekim Ubade b. Es-Sabit'in rivayetinde; "...Biz de ona şu konularda beyat ettik. Hoşumuza giden veya gitmeyen durumlarda, zor veya kolay şartlarda ve başkalarını bize tercih ettiği durumlarda dinleyip itaat etmek ve yönetim ehliyle anlaşmazlık çıkarmamak üzere söz verdik. Ancak elimizde Allah'tan bir delil bulunan apaçık bir küfür görmemiz müstesna."²

Halifeyi görevden alma yetkisi, mezalim mahkemesine aittir. Çünkü halifenin görevden alınmasını gerekli kılan bir idarî zulmün yapıldığının ispatı, ancak bir hakimin önünde yapılabilir. Mezalim mahkemesi, İslâm Devleti'nde idari zulüm duvarına bakan bir mahkeme olması itibariyle bir idarî zulmün ispat edilmesi şartıyla karar verecek bir makam olup, halifenin görevden alınmasını sonuçlandıracak bir mercidir.

Demokrasinin bir çoğunluk olması nedeniyle, parlamentonun kurum ve komisyonları da bu hususa göre işlemektedir. Parlamentoda çıkan yasalar, alt komisyonlarda alınan kararlar hep çoğunluk oyları ile gerçekleşmektedir. Bu itibarla çoğunluk idareci olsun olmasın idaresini yansıttığı için azınlığa düşen görev ona tabi olmaktadır.

İslâm'da ise durum tamamen farklıdır. Yasama işinde olay, çoğunluğun veya azınlığın görüşünü yansıtır olması meselesi olmayıp tamamen şer'î naslarla ilgilidir. Zira şeriat koyan ümmet değil ancak Allah'tır. İnsanların işlerinin yürütülmesinde yani yönetim süresince gerekli hükümleri benimseme yetkisi yalnızca halifeye aittir. O, Allah'ın Kitabı ve Resul'ün Sünneti'nde var olan şer'î nasları ortaya koyduğu gibi güçlü bir delile dayanan doğru bir içtihat ile de hükümler va'z eder. Kanunlaştırmak istediği herhangi bir hüküm için ümmet meclisine baş vurması da zorunluluk olmayıp, yapıp yapmamakta serbest olduğu bir durumdur. Bununla birlikte Raşit Halifeler, herhangi bir hüküm benimsemek istediğinde ashabın görüşlerine baş vuruyorlardı. Ömer b. El-Hattab, Şam (Suriye, Mısır, Irak) yörelerinde fethedilmiş olan arazilerle ilgili olarak bir hüküm benimsemeden önce müslümanların fikirlerine başvuruyordu.

Halife, herhangi bir hükümle ilgili olarak görüşlerini almak üzere ümmet meclisine başvurması halinde, meclisin olur dediği karar, çoğunluk oyları almış olsa dahi, halife için bağlayıcı nitelikte değildir. Çünkü Allah'ın Resülü (ﷺ), Hudeybiye Barışının yapılmasına itiraz eden müslümanların -çoğunluk- görüşünü red ederek Hudeybiye Barışını gerçekleştirmiş ve onlara şöyle seslenmiştir :

إني عبد الله ورسوله ولن أخالف أمره **"Şüphesiz ben Allah'ın kulu ve elçisiyim. Ve ben O'nun emrine asla muhalefet etmem."**

Sahabe de halifenin belli görüşler benimseyerek o hükümler gereğince davranmasını icma ile kabul etmişlerdir. Müslümanlara düşen vazife ise kendi görüşlerini terk ederek bu hükümlere bağlanmaktır. İşte şu meşhur kaideler buradan çıkmaktadır :

"İmamın emri ayrılıkları ortadan kaldırır."

"İmamın emri zahiren ve batnen geçerlidir."

"İmam ortaya çıkan problemler ölçüsünde hükümler ittihaz eder."

Diğer taraftan Yüce Allah şu buyruğu ile emir sahibine itaatı emretmektedir :

¹ Müslim

² Buhari

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ "Allah'a itaat edin, Resulüne ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin."¹ "Emir sahipleri" yöneticiler demektir.

Belli bir bilgi ve uzmanlık gerektiren teknik işlerle ilgili yasal düzenlemelerde ise göz önünde bulundurulacak şey çoğunluk ya da azınlık değil, doğru olup olmadığı görüşüdür. Bu tür işlerde olayın realitesini kavrayacak uzman kişilere başvurulur. Örneğin; askerî konularda askerî uzmanlara, tıbbî konularda bu işte uzman doktorlara, mühendislik konularda mühendislere, fikrî konularda ise bu işten anlayan düşünürlere baş vurulur. Bu bütün alanlar için geçerlidir. Doğru bir fikir ancak işten anlayan çevrelerin ortaya koyacak görüşlerinde çıkabilir. Yoksa çoğunluğun görüşüne dayanarak doğru bir sonuç çıkarmak çok zaman isabetli olmayabilmektedir.

Batıda ya da halkı müslüman olan ülkelerdeki parlamentolar, uzmanlardan oluşmuş meclisler değildirler. Dolayısıyla uzmanlık isteyen konularda belli bir uyanıklığa sahip olmadıkları için onların görüşlerine baş vurmanın bir anlamı olmayacaktır. Yani onların o konuyu onaylamaları, ya da karşı çıkmaları, şekli olmayı geçmeyecektir. Bu nedenle bütün konularda çoğunluğun görüşü bir ölçü değildir. Buna delil olarak Allah'ın Resulü'nün (ﷺ) Bedir Savaşında ordu için yer tesbit etmesi olayında yalnızca Hubab b. El-Munzir'in görüşü ile hareket etmiş olmasını verebiliriz. Peygamberin ilk konakladığı yere Hubab itiraz etmiş ve bu bir vahy değilse oranın uygun olmadığını söylemişti. Peygamber (ﷺ) de kendi görüşünü terk etmiş, ashabına da danışma gereği duymadan Hubab'ın görüşünü kabul etmişti. Çünkü Hubab bu tür işlerde uzman ve söz sahibi bir kişi idi.

Düşünmeyi, üzerinde durmayı gerektirmeyen, doğrudan uygulama ile ilgili konularda ise, çoğunluğun görüşüne başvurulur. Zira bu tür konularda çoğunluğun algılayışı daha iyidir. Örneğin; kimin seçileceği, yolculuğa gece mi gündüz mü çıkılacağı, uçak mı gemi mi tercih edileceği gibi konular her insanın kavrayabileceği ve görüş belirtebileceği konulardır. Bu nedenle bu tür işlerde çoğunluğun görüşüne baş vurulur. Bunun delili ise; ashabla Allah'ın Resulü (ﷺ) arasında cereyan eden durumdur. Peygamber ve bazı büyük sahabeler Medine'de kalmak taraftarı iken özellikle gençler ve sahabelerin büyük çoğunluğu Kureyş'i Medine dışında karşılama fikrinde idiler. Dolayısıyla burada problem Medine dışına çıkıp çıkmama üzerinde dönüp duruyordu. Çoğunluk Medine dışına çıkma taraftarı olduğu için Peygamber onların görüşünü kabul etti. Ashabın büyüklerinin görüşlerine bir kenara bırakarak Kureyş'i karşılamak üzere Uhud'a doğru yola çıktı.

Gerçek şu ki; genel-temel hürriyetler düşüncesi demokrasinin ortaya koymuş olduğu en belirgin düşüncelerden birisidir. Bu düşünce demokrasinin önemli düşünce esaslarından birisi olarak kabul edilmektedir. Çünkü bu tür özgürlüklerle, fertler herhangi bir baskı ya da zorlama olmaksızın idarelerini kullanabilirler. Halk ise kamu idaresini ancak tüm fertlere genel hürriyetlerin tanınması ile ortaya koyabilir. Demokratik sistemlerde kişisel hürriyetler kutsal sayılmakta olup, bu tür hürriyetlerin tecavüze uğramasına devlet güvencesiyle engel olunur. Kapitalist demokratik sistemde ferdiyetçi bir sistem kabul edilmekte olup, kamu hürriyetlerinin korunması devletin önemli görevleri arasındadır.

Demokrasinin ortaya koymuş olduğu kamu hürriyetleri fikri, demokratik yönetimlerin, servetlerini sömürdüğü, her türlü zenginlik kaynaklarını talan ettiği ve sömürgeleştirmiş olduğu toplumların özgürlüklerine kavuşacakları bir çıkış yolu anlamına gelmez. Çünkü sömürgecilik esası demokratik düşünce tarzının ortaya koymuş olduğu mülkiyet hürriyetinin bir sonucudur. Aynı şekilde bu özgürlük kölelikten kurtulup, zincirleri kırmak anlamına da gelmemektedir. Zira günümüz dünyasında kölelikten kurtarma gibi düşüncelerin varlığından bahsetmek imkansızdır.

Genel-temel hürriyetler dört temel unsurdan oluşmaktadır :

- 1- İnanç hürriyeti,
- 2- Fikir hürriyeti,
- 3- Mülkiyet hürriyeti,
- 4- Kişisel hürriyetler

¹ Nisa : 59

Bu tür hürriyetler İslâm'da yoktur. Müslümanlar bütün davranışlarında şer'î hükümlerle kayıtlıdır. Herhangi bir davranışında özgür değildir. Özgürlük kölelikten kurtulmak anlamındadır. Kölelik ise uzun bir zaman önce son bulmuştur.

Söz konusu bu dört özgürlük İslâm'la tam bir çelişki halindedir :

1- İnanç hürriyeti, insanın uygun gördüğü akideyi kabul etmek hakkında sahip olduğu anlamını ifade etmektedir. Arzu ettiği dini, herhangi bir baskı ve zorlama olmaksızın kabul edeceği anlamını taşıdığı gibi, inandığı şeyleri terk ederek yeni bir inanç veya dine bağlanmasını da ifade eder, kişi bunları herhangi bir zorlama ve baskı olmaksızın sınırsız bir özgürlük ile yapabilir. Örneğin bir müslüman, dilerse hristiyanlığı veya yahudiliği, dilerse budizmi ve komünizmi (bu hürriyet kapsamında) devlet veya başka bir gücün engellemesi olmaksızın benimseyebilir.

Halbuki İslâm Dini, müslümana İslâm akidesini terk etmeyi, hristiyan, yahudi, budist, komünist veya kapitalist olmasını haram kılmıştır. İslâm'dan dönen kişinin tövbe etmesi istenilir. Eğer tövbe ederse problem kalmaz, ancak etmezse öldürülerek malları müsadere edilir. Peygamber (ﷺ); *"Dinini değiştireni öldürünüz"* diye buyurmaktadır.

Şayet dinlerinden dönenler belli bir topluluk olup bunda ısrar ederlerse onlarla İslâm'a tekrar dönünceye ya da yok edilinceye kadar savaşırlar. Allah'ın Resulü (ﷺ)'in vefatından sonra Ebu Bekir bunlarla amansız bir savaşa girmiş ve hayatta kalanları tekrar İslâm'a dönmek durumunda bırakmıştır.

2- Demokratik sistemlerdeki fikir hürriyeti ise; fertlerin herhangi bir görüş veya düşüncüyü kabul edebilecekleri anlamını ifade etmektedir. Bu kapsamda kişi dilediği fikir ve görüşleri ortaya koyarak insanları buna çağırabilir. Bu görüş ve düşünceleri ne tür olursa olsun, bunları ifade özgürlüğünü kısıtlayan ya da bir kayıt altına alıcı herhangi bir sınırlama söz konusu değildir. Başkalarının özgürlüklerine engel teşkil etmedikçe istediği üslupla, devlet veya başka bir gücün engellemesi olmaksızın bu tür görüşlerini ifade imkanına sahiptir. Bu görüşü ifade etmek ya da kabul etmek karşısında çıkartılacak herhangi bir engel, fikir hürriyetini sınırlayıcı bir saldırı olarak kabul edilir.

İslâm'da ise; müslüman olan bir kişi bütün söz ve davranışlarında şer'î nasların getirmiş olduğu sınırlar ile kayıtlıdır. Şer'î nasların izin verdiği konular dışında herhangi bir davranışta bulunup görüş bildirmeye hakkı yoktur. Herhangi bir görüş benimseyip ona davette bulunması şer'î delillerin müsaadesi altında mümkün olmakta olup eğer bu görüşler şer'î delillerle çelişiyorsa, müslümanın böyle bir görüş benimsemesi, ona çağırıda bulunması, propagandasını yapması uygun değildir. Böyle bir iş yapması halinde cezai müeyyideler uygulanır. Çünkü müslümanın benimseyeceği, davet edeceği ve propagandasını yapacağı bütün görüşler şer'î hükümlerle sınırlı olup bu konuda bir serbesti ve özgürlüğü yoktur.

İslâm her zaman ve her yerde hak söz söylemeyi farz kılmaktadır. Ubade b. Es-Samit'in beyatla ilgili olarak rivayet etmiş olduğu hadiste; *"...Nerede olursak olalım hakkı söylemek ve Allah yolunda kınayanların kınamalarından çekinmemek üzere... (beyat ettik)."*

İslâm, müslümanlar üzerine idareciyi hesaba çekmeyi farz kılmıştır. Ümmü Atiyye Ebu Said'den şöyle rivayet etmektedir. Allah'ın Resulü buyuruyor ki :

*"Cihadın en üstünü zalim bir idareci karşısında söylenen hak sözdür."*¹

Ebu Ümare, Allah'ın Resulü (ﷺ)'in sorusuna karşılık şöyle cevap verdiğini rivayet etmektedir :

*"Zalim bir idareci karşısında hak söz söyleyerek öldürülen kişidir."*²

¹ Ebu Davud, Tirmizi

² Nesei

Resulullah (ﷺ), başka bir hadiste de şöyle buyurdu :

سید الشهداء حمزة ورجل قام الى امام جابر فنصحه فقتله "Şehitlerin efendisi Hamza ve zalim bir imama karşı çıkıp hakkı söyleyen ve o zalim imam tarafından öldürülen kimsedir."¹

Bunlar bir fikir ifade etme özgürlüğü olmayıp şer'î hükümlere bağlı kalma olayıdır. Aynı zamanda fikir belirtme işinin bazı durumlarda mübah olmasına karşın bazı durumlarda farz olduğunu belirtmektedir.

3- Mülkiyet özgürlüğü ise; Ekonomik alanda kapitalizmi doğurmuştur. Bundan da toplumların sömürülmesi, zenginlik kaynaklarının gasb edilmesi sonucu doğurmuştur. Mülkiyet özgürlüğünün anlamı, insanın her şeyden önce hangi yol ve şekille olursa olsun mal edinip onu artırıp geliştirmesini ifade etmektedir. Kişi, örneğin; sömürgecilikle, haksız kazançla, zengin kaynakları çalmakla, ihtikâr ile, faizcilikle, hile, aldatma ve kandırma ile, dolandırıcılıkla, zina ve kumar ile, eşcinsellikle, kadın vücudunu bir meta (mal gibi) olarak kullanmakla, şarap üretmekle, rüşvet veya daha benzeri bir çok yolla kazanç elde ederek mal mülk edinebilir.

İslâm'da mülk edinme ile ilgili hükümler, bu tür özgürlüklerle çelişki halindedir. İslâm, insanların sömürülmesi düşüncesine karşı savaş açar. Tıpkı faiz fikrine savaş açtığı gibi.. İster basit ister bileşik olsun, bütün şekilleriyle faiz yasaklanmıştır. İslâm, mülk edinmeyi mülk edinme yollarını ve onu sarf etme yollarını belirli sınırlar altına koymuştur. Bu sınırların dışındaki yolları haram olarak kabul etmiştir. Mal edinmeyi, çoğaltmayı ve bu mal üzerindeki tasarruf hakkını bu sınırlar üzerinde kullanmak müslümanların üzerine farz olan bir hükümdür. Bütün bu konularda özgürce hareket edebilme hakkı tanımamıştır. Aksine malın yağmalanması, talan edilmesi, hırsızlık, rüşvet, faiz, kumar, zina, eşcinsellik veya kadın vücudunu bir meta haline getirme, kusurlu malları kusursuz gösterme, aldatmak, içki imalatı ve satımı gibi bir çok konuda kazanç elde etmeyi ve bu yollarla kazanç arttırmayı haram kılarak yasaklamıştır.

4- Ferdî hürriyetler ise; tümüyle kısıtlamalardan kurtulma özgürlüğü olarak ifade edilebilir. Ruhî, ahlâkî ve insanî bütün değerlerden sıyrılma özgürlüğüdür. Aileyi paramparça edip aileyi ortadan kaldırma özgürlüğüdür.(!). Adına bütün helak edici suçların işlendiği, bütün haramların mübahlaştırıldığı özgürlüğün adıdır. Batı toplumlarını insanî utancından soğuk terlere boğan hayvanî toplumlar haline getiren özgürlüğün adıdır. İşte Batı insanını hayvanlardan daha aşağı seviyelere yuvarlayan bu özgürlüktür.

Bu özgürlük anlayışında, kişi yaşantısında arzu etmiş olduğu bir şekilde sonsuz tasarrufta bulunabileceği, devlet veya başka bir gücün kişi ile arzu ettiği yaşantının arasına giremeyeceği vurgulanmaktadır. Bu özgürlük kişiye zinayı, eşcinselliği, içki içmeyi, çıplaklığı, ne kadar adi ve aşağılık olursa olsun her türlü davranışı herhangi bir sınırlama, baskı ve zorlama olmaksızın uçsuz bucaksız bir hürriyetle serbest bırakmıştır.

İslâm hükümleri bu tür kişisel özgürlüklere tam anlamıyla zıtlık ifade etmektedir. İslâm'da kişisel özgürlük olmayıp, müslüman bu tür davranışlarında, Allah'ın emir ve yasaklarına bağlı kalmakla yükümlüdür. Kişinin Allah'ın haram kıldığı bir işi yapması haram olup yaptığı işte günah kazandığı gibi ağır müeyyidelere çarptırılır.

İslâm; zinayı, eşcinselliği, içkiyi, çıplaklığı ve benzer helak edici günahları haram kılmış, bunların her birisi için bu suçları işlemekten caydırıcı cezalar koymuştur.

İslâm üstün bir ahlâka, övülmeye değer bir karaktere sahip olmayı emrederek, İslâm toplumunu iffetli, temiz ve üstün değerlere sahip bir toplum haline getirmiştir.

Bütün bu açıklamalardan sonra gayet açık bir şekilde anlaşılmıştır ki Batı kültürü, değer sistemleri, hayata bakış açısı, demokrasi ve hürriyetler fikri bütünsel olarak İslâm'la ve İslâmî

¹ Tirmizi

hükümlerle tam anlamıyla çelişki halindedir. Bunlar birer küfür düşünceleri, sistem ve yasalarıdır. Demokrasinin İslâm'dan olduğunu söylemek bilgisizlik veya saptırmadır. Demokrasinin bizzat şura olduğunu söylemek, marufu emredip, münkeri yasaklamak olduğunu veya idarecileri hesaba çekmek -muhalefet anlayışı ile- anlamına geldiğini söylemek tam bir cehalet ve saptırmadır.

Şura, marufun emredilip münkerin yasaklanması veya idarecilerin hesaba çekilmesi, bunların her biri şanı Yüce Allah tarafından teşrii edilmiş birer şer'î hükme dayanmakta olup müslümanların bu hükümlere bağlı kalmasını yine Allah emretmektedir.

Demokrasi ise, şer'î hükümler demek olmadığı gibi Yüce Allah'ın teşrii etmiş olduğu bir şey de değildir. Aksine demokrasi, insanlar tarafından ortaya konulmuş bir sistemdir.

Demokrasiyi şuraya benzetmek de son derece yanlış bir benzetmedir. Şura, görüş belirtmektir. Demokrasi ise, bir hayat görüşüdür. Anayasa, kanun ve kurumları ihtiva eden bir sistemdir. Bu sistemde insanlar kendi akıl ve menfaatlarına dayanarak yasalar çıkartırlar. Bu yasaların vahiyle bir ilgisi yoktur.

Son tahlilde müslümanların demokrasiyi kabul etmeleri, demokrasiye çağırımları, propagandasını yapmaları, demokratik sistemleri esas alarak parti kurmaları veya demokrasiyi bir bakış açısı olarak kabul etmeleri, anayasa ve yasalar için bir kaynak olarak görmeleri, öğretim sisteminin esası veya amacı olarak kabul etmeleri hep haramdır.

Müslümanların İslâm'la hiç bir şekilde en ufak bir ilgisi olmayan demokrasi kelimesini tam anlamıyla red etmeleri gerekir. Çünkü demokrasi, bir pisliktir. Tağutî hükümlerdir. Küfür sistemleri, kurum ve kuruluşları ihtiva ettiği gibi, küfre dayalı bir düşünce tarzıdır.

Yine müslümanların İslâm'ın tamamını kâmil şekilde hayatta, devlette ve toplumda uygulama ve yürütme mevkiine koymaları da en elzem farzdır.

"Kim kendisine dosdoğru yol apaçık belli olduktan sonra Peygambere muhalefet edip mü'minlerin yolundan başkasına uyup giderse, onu döndüğü yolda bırakırız, onu Cehenneme koyarız. Orası ne kötü bir dönüş yeridir."¹

* * * *

¹ Nisa : 115